

Het is nu de tijd
voor een **Inner-reset**

*Een nieuwe
geboorte*

Yasmin Verschure: “Het is me al jaren duidelijk hoe mijn pad geleid en begeleid wordt. Er was geen haar op mijn hoofd dat een jaar geleden dacht dat we grenzen zouden gaan overschrijden. Maar het gebeurde. En op het moment dat we in Sardinië aankwamen wist ik zo zeker als wat dat we niet meer naar Griekenland zouden gaan. Er moest een boek geboren worden. En hoe. We kregen een onderkomen en al waren de omstandigheden verre van ideaal, ik moest schrijven. Letterlijk soms dag en nacht. Schrijven en aaneen weven. En toen was het boek even plots klaar als het proces startte.”

Met toestemming van Yasmin volgt hieronder een hoofdstuk uit haar nieuwe werk, vol met actuele onderwerpen. Een korte impressie van een uit het hart geschreven boek.

Inmiddels is het E-book vertaald in het Engels en binnenkort verschijnt een Italiaanse en Franse versie.

Manuela bevindt zich in het midden van haar baringsproces. Het zweet gutst langs haar lichaam. Pijn beneemt haar letterlijk de adem. Een laatste perswee, een laatste inspanning. Dan floept het nieuwe leven naar buiten alsof het niets is, of zij haar niet uren in de ban van pijn heeft gehouden. Er was geen ontsnapping mogelijk. Er was alleen die alles verzengende pijn. De verloskundige legt de nieuwgeborene in haar armen. De kersverse moeder kijkt in de ogen van haar baby en ziet de eeuwigheid. Er is geen goed, er is geen kwaad, in deze ziel. Zij is nog niet aangeraakt door materie, nog niet volledig geïncarneerd. Er is uitsluitend zijn, de wijsheid van eeuwen.

Manuela houdt haar adem in. De pijn is verdwenen, onmiddellijk vergeten. Zij is pure extase. In totale verwondering over het nieuwe leven. Haar hart loopt over van pure liefde, van dankbaarheid voor zoveel schoonheid. Elke cel in haar lichaam trilt van energie, trilt van leven. Dit is leven, dit is zijn, dit is zoals het hoort te zijn. Ze ervaart een moment van satori, van heelheid. In dit ene, tijdloze moment, ervaart ze de schoonheid van de schepping en de schepper. Ze is voorbij alle dualiteit.

Opvoeding

En voor je het weet ben je dit wonder aan het inpassen aan het beeld dat jij hebt gecreëerd van de wereld, jouw wereld. Je partner en je familie willen ook graag een duik in het zakje doen en het gevoel hebben dat ze kennis van zaken hebben over het ware leven. Zij spreken hun wensen uit. Hopen dat dit wonder op jou zal lijken, succesvol mag zijn, gelukkig mag worden. En dan wordt er bedoeld dat zij zich voorspoedig en zonder te veel kleerscheuren in kan passen in de matrix van onze zichtbare werkelijkheid. Zodat zij zeker niet buiten de boot gaat vallen en jij dus ook niet. Want al met al is het verdraaid lastig om een outsider te zijn en een andere mening te hebben dan het gemiddelde. Het zou maar wat fijn zijn als zij iets meer werd in het leven. Als ze goed kon studeren. Een goedbetaalde en zekere baan gaat krijgen in deze maatschappij. En natuurlijk een fijne relatie. Want de liefde daar gaat het uiteindelijk om niet waar. Maar laat haar vooral niet zichzelf zijn.

Nederlands (cover) boek Inner-Reset – Yasmine Verschure.

Het spel der illusies

Vanaf dat moment nemen krachten buiten jou de opvoeding over. Ook al denk je nog steeds dat jij daar iets in te zeggen hebt. Het is al met al deel van het spel der illusies. Er wordt bepaald wat goed voor haar is. Borstvoeding, okay, maar niet te lang. Dat is lastig en daar kun je nergens mee aankomen. Nou ja, nergens. En na de borstvoeding stappen we over op de babyvoeding. En eten zul je. Ook al heb je geen honger. We verzinnen wel iets om het naar binnen te proppen. En zo worden onze kinderen uiteindelijk een prima bron van inkomsten voor psychologen, medische wetenschap en farmaceutische industrie.

Wanneer je jezelf bevrijdt van alle waandenkeelden en illusies in jouw leven, bevrijdt je niet alleen jezelf van karma, maar ook de zeven generaties voor jou en de zeven generaties die na jou komen.

En wij bepalen wel wat goede voeding is. Alles aan jou wordt nu al gecontroleerd. Je bent authentiek af. Je wordt een gemiddelde. Als dat niet voldoet dan plakken we er een etiketje op. Dat betekent niet dat jij zo bijzonder bent. Nee natuurlijk niet. Dat betekent dat er iets aan jou mankeert. Maar niet getreurd, dat zal beter worden als je bepaalde pillen slikt en in therapie gaat zodat je jezelf keurig in kunt passen in de samenleving. Want stel je voor dat je jezelf werkelijk gaat herinneren wat je als baby of zelfs daarvoor ervoer. Dat jij een sprankeling van licht en liefde bent,

uniek bent en heel bijzonder. Er is er maar één zoals jij. Dat betekent dat we allemaal jij zijn en heel bijzonder. Dat betekent dat we allemaal als goden worden geboren.

Nog sterker, we worden niet geboren. We nemen voor een poosje een vorm aan omdat we iets willen ervaren. Maar die vorm zijn we niet. Dat lichaam zijn we niet. Wij zijn de liefde zelf, wij zijn de eeuwigheid.

Stel je voor dat je zou ontdekken wat je als baby nog wist. Wow, dat zou nog eens een revolutie teweegbrengen. Gelukkig maar dat je het niet ontdekt. Je zult nog wat tijd door moeten worstellen in deze drie dimensionale werkelijkheid voordat je in de gaten krijgt dat je van alle kanten belazerd bent. Dat je al dat gedonder helemaal niet nodig had om een beter mens te worden. Omdat je nu eenmaal al het beste was en beter als best kun je nu eenmaal niet worden. Alleen mag je daar zelf nog in gaan geloven. En dat kan uitsluitend door zelf te ervaren. Dat kan uitsluitend door te ontdekken wat je niet bent. En alles wat verandert dat ben jij niet.

In het niets is alles aanwezig

Dus er blijft niets meer over. Oeps. Niets. Jij bent niets. Tegelijkertijd is in dat niets alles aanwezig. Even zozeer als in het hart van het mosterdzaadje niets is en er toch een nieuw mosterdplantje uit dat niets ontstaat. Hoe wonderlijk is het leven. Hoe magisch.

En niet te vergeten die broodnodige prikken. Tja, dat hoort er nu eenmaal bij. Dat doen ze voor onze gezondheid. En zeg nou zelf. Worden we niet allemaal ouder, hebben we het niet beter dan onze voorouders en leven we niet gelukkiger dan ooit? Tja, dat willen we maar al te graag geloven. En voor we het weten vertrouwen we niet langer op de eeuwenoude wijsheid van ons lichaam, maar slikken we letterlijk alles voor zoete koek. De prikken, de medicatie, de therapieën, de groei cursussen en noem maar op.

Sprankeling diep van binnen

En zo wordt er in zo'n perfect lichaampje onherroepelijk een eerste prik gezet. Nee, ze vindt het niet fijn. Ze protesteert heftig. Maar later zal ze er blij om zijn. Langzaam maar zeker worden we ingekaderd in de matrix. We vergeten waar we vandaan komen. We vergeten wie we zijn. We gaan ons steeds meer associëren met onze fysieke werkelijkheid. We weten waar we aan moeten voldoen en waar we ons aan hebben te houden. Maar diep vanbinnen is daar nog steeds die sprankeling van licht welke ons in onze

dromen of in onze meditaties vertelt dat er iets meer moet zijn, dat er een andere realiteit bestaat. We worden depressief, lopen met onze ziel onder de arm en hebben het gevoel dat we anders zijn, vreemdelingen hier op aarde. Dat we van een andere planeet komen en noem maar op. Maar we komen niet van een andere planeet. Al hebben we ontelbare levens geleefd, dat heeft niets te maken met wie wij in wezen zijn.

We zijn niets en komen voort uit het niets

Dat is waarheid, maar moeilijk te verteren voor ons ego. Die leeft immers bij de gratie van tijd, plaats en buitenkant. Bij gratie van vergankelijkheid. We bekleeden ons met buitenkant. Het geeft ons een gevoel van veiligheid. We horen erbij. We laten ons leiden, leren ons te onderscheiden en streven naar de beste prestaties om het hoogst mogelijke uit ons zelf naar boven te halen. Op zich is daar niets mis mee. Maar het blijft hoe dan ook een materieel streven. Het blijft hoe dan ook buitenkant.

Alles wat eens vorm heeft aangenomen is gedoemd om te sterven. En dat laatste, daar willen we niet mee bezig zijn. Dus doen we van alles om ons onder te dompelen in deze materiële werkelijkheid om erbij te horen. Dan hoeven we zeker niet na te denken over het feit dat dit leven haar eindigheid heeft. Fysieke en emotionele pijn bestrijden we onmiddellijk met medicatie of drugs. We willen niet voelen wat de boodschap is, we willen ons niet verdiepen in de taal van ons lichaam, de symptomen. We vreten het weg, vluchten in activiteit of verliefdheid. We kopen alles wat los en vast zit om de innerlijke pijn maar niet te hoeven voelen.

Al onze tijd proppen we vol, zodat we maar niet hoeven te denken. Want denken is gevaarlijk. En nu heb ik het niet over die voortdurende gedachtestroom, die net zo automatisch verloopt als onze ademhaling, onze bloedsomloop en noem maar op. Het verschil zit erin dat we die gedachten verdraaid serieus nemen. Niet wetende dat we evenmin onze gedachten zijn dan ons lichaam. Wat een grap.

Van de wieg tot het graf

We worden al decennialang bestuurd en we denken dat wij dit allemaal zelf bedacht hebben. We worden immers prima verzorgd in onze welvaartstaat. Van de wieg tot het graf. Wat fijn zo'n uitkering als je ziek of werkeloos bent. En straks krijgen we allemaal een basisuitkering. Fantastisch. Nou dat laatste daar zijn we hard naar op weg. Of we daar nu nog zo enthousiast over zijn is maar net de vraag. De televisie is een van de grootste boosdoeners in deze.

Bijna overal, in elke huiskamer, in elke openbare gelegenheid, staat dat ding aan. Het nieuws, wat allang geen nieuws meer is maar van hogerhand wordt aangestuurd, werkt als een mantra. En aangezien we niet meer zelfstandig kunnen denken, omdat alles ons wordt voorgedrukt, vragen we ons niet af of het waarheid is wat we horen. Wat de massamedia de wereld inbrengt volgen we doorgaans klakkeloos.

Twijfel

Al komt er geheid een moment dat de twijfel begint te knagen, dan kiezen we er toch nog liever voor om die twijfel niet te voelen dan op onderzoek uit te gaan. Stel je eens voor dat je gaat ontdekken dat het niet jouw waarheid is, tja dat het zelfs helemaal niets met waarheid heeft te maken, wat de media naar buiten brengt. Dan word je outcast. Dan hoor je er niet langer bij. En de angst om er niet bij te horen is voor de meesten onder ons nog erger dan de angst voor de dood. Dat laatste overkomt immers doorgaans anderen.

Controle

De controle die ons van hogerhand wordt opgelegd is echt niet van vandaag of gisteren. Ik herinner me de dag dat de prikklokken verschenen. Het was het einde van de solidariteit. Je bleef als werknemer niet meer na om je werk af te ronden. Kleine menselijke ondernemingen moesten plaatsmaken voor meer efficiëntie. Althans, dat wilden ze ons doen geloven. Maar de werkelijke reden was meer controle.

Postkantoren verdwenen. Kleine ondernemingen werden opgeslokt door grote multinationals. Zij gingen de dienst uitmaken. De economie moest blijven draaien, dat wel. Dus werden onze varkens levend naar Italië vervoerd om later als parmaham terug te komen. Efficiënt. Ben je nu helemaal betoeterd. En dan te bedenken dat we er alles aan doen om het milieu te sparen. Efficiënt zou betekenen dat we zoveel mogelijk zelfvoorzienend worden en dat minstens vijfenzeventig procent van het vrachtverkeer komt te vervallen.

Het begin van het verlies van onze authenticiteit

Huizen werden beveiligd. Dat betekende niet minder inbraken, maar meer angst. En angst is een zelf-ervullende profetie. Angst trekt datgene aan waar je bang voor bent. Winkels, straten, steden werden beveiligd. Is handig en voelt veilig wanneer ze meteen de dader van een delict in de kraag kunnen grijpen, vindt de meerderheid. Enorm handig ja. Maar het is allemaal angst en staat los van elke realiteit. Hoe meer beveiliging, hoe meer inbraken. Alles wat je voedt of bestrijdt groeit. Inmiddels, via onze smartphone en andere controlesystemen weten zij al onze in en outs. Ik heb toch niets te verbergen? Nee, dat niet, maar geloof me dit is pas het begin van het verlies van onze privacy, onze authenticiteit, onze vrijheid. We hoeven maar naar China te kijken hoever we hierin kunnen gaan. Maar maak je vooral geen zorgen en blijf vertrouwen op de goede intenties van machtshebbers en overheid. Hoe welkom, hoe plezierig was het leven voor iedereen. Het vliegen werd zo goedkoop dat we met een vriend of vriendin een weekendje naar Parijs of Barcelona vlogen om te winkelen. Daar hebben we immers recht op. We werken er hard voor en we hebben het verdiend.

Rechten

Wie is dat ikje die overal recht op heeft. En hoe komt het dat dit kleine ikje het heel normaal vindt om overal recht op te hebben terwijl zoveel andere ikjes geen recht van bestaan hebben. Tja, daar denken we liever niet over na. Want dat zou wel eens het einde kunnen betekenen van onze bevoorrechte positie, ofwel van ons ego. Van het feit dat we iets menen te zijn om erachter te komen dat we niets zijn. Oeps, dat moet nogal confronterend zijn. Dat we allemaal één en dezelfde zijn, ook al is onze verschijningsvorm anders. Dat we allemaal evenveel rechten hebben en dus ook evenveel plichten. Dat we niet uitsluitend kunnen nemen zonder iets te geven. Kortom wij moeten de balans zijn. Zolang er nog mensen vluchten, zolang er nog mensen

honger leiden, betekent dit dat anderen zich te veel toe-eigenen. Zolang we onszelf identificeren met onze materiële werkelijkheid, leven we in afgescheidenheid. We creëren onze eigen wereld en geloven daar heilig in. We leven onbewust, op een dierlijk niveau. Zijn voortdurend bezig onze behoeften te bevredigen en maken ons niet druk om anderen wanneer zij buiten ons kringetje vallen. Dat is ver van ons bed. We functioneren als robots. Volgen instructies op, vervullen onze plichten en voeden onze kinderen op naar ons beeld en gelijkenis.

Met argusogen

Niets brengt ons werkelijke vreugde en we hebben steeds nieuwe uitdagingen nodig om onze innerlijke leegte te vullen. Onze economie speelt daar slim op in. Zij bepaalt wat wij nodig hebben. Brengt dit op zo'n slimme manier onder onze aandacht en in ons veld, dat wij voelen dat we uitsluitend gelukkig kunnen zijn als we ons dat product toe-eigenen, dat bepaalde dieet volgen, die methode leren. Kortom, we zijn voortdurend bezig onze behoeften te bevredigen. Hoe meer we verwerven aan geld en goederen, kennis en status, hoe meer we onze innerlijke leegte gaan voelen. Hoezeer we de schijn ook proberen op te houden voor de buitenwereld, we voelen ons nimmer tevreden. We kijken met argusogen naar anderen en zien niet wat we zelf hebben.

tekst: Yasmin Verschure
www.yasminverschure.nl/inner-reset

Wie is Yasmin

Ik ben niet langer op zoek naar waarheid en pas in geen enkel hokje. Ik exploreer de wereld met de verwondering van een kind. Hoewel er voldoende in mijn rugzak zit, was het leven zelf mijn inwijdingsweg. De rauwheid ervan polijfde me en bracht me terug naar mijn ware natuur. Alles waar ik mijn identiteit aan ontleende moest ik achter me laten om waarachtig mens te worden en dienstbaar te zijn aan het grote geheel.

De wereld werd mijn speelveld. Moeder natuur en haar bewoners werden mijn leermeesters. Mijn rode draad is de mens aan de zijlijn, de verschoppeling en de oprechte zoeker naar waarheid.

Nieuwsgierig geworden naar de rest van dit bijzondere E-book, de omschrijving, de recensies en het bestellen? Kijk op:
<https://www.yasminverschure.nl/inner-reset/>